

# Relaxte roes

Wat zou hij ervan bakken, in Tabor, de zoon van de zoon van mijn vroegere buurman die bij de veteranen koerste en ondertussen ook al weer dood is. Bij de junioren behoort Mike Teunissen tot de wereldtop cyclocross. Dit seizoen buffelde hij een feestelijk rijtje ereplaatsen en overwinningen bij elkaar. Hij is de leider in het superprestigeklassement, dus met de vorm zat het wel snor. Nu alleen nog de regenboogtrui naar de Peel verslepen. De champagne glom in mijn koelkast.

Het werd een vervroegd en slecht smakend biertje; de missie eindigde in een dranghek.

Daarvoor ging er op de glijbaan van Tabor ook al van alles mis. Maar had hij het tevoren al niet broodnuchter gemeld: ijsspeedway is niet mijn specialiteit? Het is eigenlijk een aparte discipline.

Vooraf is er veel te doen geweest over het wereldkampioenschap kunstrijden op de fiets. Hoe houden we de boel een beetje berijdbaar? Zand en zout, was het antwoord. Dat er zout beschikbaar was in deze vreemde winter, was op zich al een mirakel.

Spekglad was het evengoed.

Er was ook veel te doen over het inzetten van spikes. De Vlaamse senior Sven Nys zou succesvol geëxperimenteerd hebben met spijkerbanden, waarop de internationale wielervederbond die banden per decreet verbood. Gerechtigheid moet er zijn. Waar blijven we in de sport wanneer alle fantastische handicaps worden omzeild.

Maar Zdenek Stybar roste over het ijs alsof hij op gouden spikes reed. Stybar had thuisvoordeel, zo heette het. Als derderangs komieken glibberde de Vlaamse wereldtop achter hem aan. Ook uittredend wereldkampioen Niels Albert had het aangekondigd: een ijspiste is niet „mijn ding”.

Zo begint het, eerst de aankondiging van de angst, en daarna in het veld de manifestatie van de angst. Exit Niels Albert.

Als een op wodka gestookte machine telde Stybar de rondjes af. Nul stuurfouten. Vermogen maal finesse brachten een van ijspegels flonkerende titel.

Losheid in de polsen, schouders en heupen, daar kwam het op aan in Tabor. En op de dodelijke mentale spanning die aan de uiterste grens misschien nog wel het meest lijkt op de totale ontspanning. Daarvoor moet je in de wieg zijn gelegd.

Gerben de Knegt ventileerde na afloop een aardige observatie. De Knegt eindigde teleurgesteld als negende. Een val in een plas water deed hem de das om. „Je moet relaxed kunnen rijden. En als je jezelf voorneemt om relaxter te rijden, ben je al niet meer relaxed.”

Bij de vrouwen bleek Marianne Vos de koningin van de relaxte roes. „Als ik goed in orde ben maak ik geen foutjes, en weet ik dat ik ga winnen. Maar ook als ik wel foutjes maak weet ik dat ik nog altijd kan winnen.”

Geen verschil meer tussen kou en hitte.